

Univerzita Karlova, Filozofická fakulta, Ústav pro dějiny umění

Posudek práce:

Tomáš Zimmer

Novobarokní fenomén v pražské architektuře kolem roku 1900

Diplomová práce

Praha 2012

Neoslohová tvorba je v poslední době poměrně často analyzována. Autor však k tématu přistoupil z doposud nevyužitého úhlu pohledu. Již samotný nadpis poukazuje na nečekané souvislosti. Doba kolem roku 1900 je spojována s nastupující secesí, počátek století pak s dalšími stylovými inovacemi. Používání barokního tvarosloví se v této perspektivě může jevit jako zastaralá, překonaná a zpzdilá tvorba.

Autor provedl v pravdě prospektorskou práci a prozkoumal značnou část historické Prahy, kde dokumentoval řadu vysoce pozoruhodných objektů.

V úvodních kapitolách přináší přehled dosavadní literatury i bádání, které však díky jeho práci dostává jiné perspektivy. Zajímavé jsou exkursy spojující ocenění baroka na sklonku 19. století s jeho novým užíváním v rámci tehdejší „moderní“ architektury. Autor zde v krátkých kapitolách dokládá dobrou znalost literatury, a to nejen uměleckohistorické, ale i dobové (současné kritiky). U kořenů neorenesanční architektury je třeba ještě doplnit vliv Francie, která se mi zdá zejména u těch nejznámějších zástupců (Národní divadlo, Muzeum, Rudolfinum) neopomenutelná

Horynovo poměrně kritické vyjádření k rozvíjení neobarokních celků po roce 1900 autor přesvědčivě vyvrací řadou příkladů. Vhodné by zde bylo rozšířit část, zkoumající tvaroslovné základy a přímé citace, kterých bude zřejmě daleko více, než nyní tušíme.

Po obecných kapitolách osvětlujících potřebný kontext je přistoupeno k jednotlivým stavbám přiřazeným k drobným medailonům tvůrců. Zde spatřuji hlavní přínos práce a současně její limity. V řadě bodů se přímo nabízí další prohloubení a rozvinutí bystrých postřehů. Důležitý by byl i doplňující výzkum v příslušných archivech (zejména plánové dokumentace).

Jen z hlediska výběru by bylo patrně dobré upřesnit podíl arch. Fanty, kde dům Na Poříčí čp.1933 čerpá spíše z pozdně renesančního aparátu.

Za jeden z nejzajímavějších objevů považuji dům v Ostrovní čp. 126. I autor zde zdůrazňuje jeho kvality a hloubku pochopení, a to nejen detailu ale i celkového strukturování fasád, kde se oproti baroknímu období několikanásobně zvětšilo základní měřítko.

Závěr je na množství velice zajímavých nálezů a v textu roztroušených námětů až příliš lakonický. Celkově by práci prospělo detailnější zakotvení nesporně nových objevů do širšího dobového kontextu. Bakalářské práci by rovněž prospělo srovnání se zahraniční tvorbou. Rovněž rozšíření o archivní část by bylo velice vhodné. Z textu jasné vyplývá nutnost obeznámit se alespoň s činností v centru mocnářství – ve Vídni. Rozhodně jsou zde ale zmíněny nejpodstatnější složky, a to nejen v rovině teoretického bádání, ale ve spojení s tak důležitým pohledem, jako je ochrana našeho architektonického dědictví.

Zajímavou a faktograficky přínosnou práci doporučuji k obhajobě.

V Praze, srpen 2012

Petr Macek, PhD.